

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **D.S.H.** , narozený dne ...
bytem ..., t.č. ve Věznici Horní Slavkov, P.O.Box 50, 357 31 Horní Slavkov
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Janem Klikem, Ph.D.
sídlem Karlovarská 87/130, 323 00 Plzeň

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 1. 2018, č.j. MV-139939-4/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Povolení k trvalému pobytu žalobce bylo zrušeno podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a žalobci byl podle § 50 odst. 1 písm. b) téhož zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

udělen výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, případně na 30 dní od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody [rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 25. 9. 2017, č.j. OAM-514-18/ZR-2017, ve spojení s rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 11. 1. 2018, č.j. MV-139939-4/SO-2017].

2. Podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců *Ministerstvo vnitra rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.*

Žalobní body

3. 1) Žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, nesprávné a nezákonné v důsledku neúplně zjištěného skutkového stavu, jeho nesprávného právního posouzení a nesprávné aplikace příslušných ustanovení zákona v neprospěch žalobce jako účastníka řízení. Dále došlo i k závažnému procesnímu pochybení správního orgánu první instance.
4. 2) Správní orgán první instance ve svém rozhodnutí konstatuje, že žalobci bylo umožněno v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu seznámit se se spisovým materiálem a vyjádřit se k podkladům k rozhodnutí. Žalobce však toto právo nemohl uplatnit, neboť po 22. 3. 2017 je ve výkonu trestu. Správní řízení bylo zahájeno dne 13. 3. 2017; správní orgán neuvádí, jakým způsobem byl žalobce o právu na seznámení se spisovým materiálem a o právu vyjádřit se k podkladům k rozhodnutí vyrozuměn, zda mu tato možnost byla v nějakém vězeňském zařízení vůbec umožněna. Žalobce tedy neměl žádnou faktickou možnost se s podklady pro rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k nim. Odvolací správní orgán se k této žalobcově námitce v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nevyjádřil.
5. 3) Žalovaná v souladu s rozhodnutím správního orgánu první instance považuje za naplněné obě zákonné podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu. Jednak má za naplněnou první podmínku spočívající v popisovaném a prokázaném pravomocném odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, ale považuje za naplněnou i druhou podmínku, tj. přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Se závěrem o přiměřenosti rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života se žalobce nemůže ztotožnit.
6. 4) Podle správního orgánu první instance je vydané rozhodnutí přiměřené svým dopadem, je naprosto na místě a zároveň je v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců, a to i s ohledem na uvedený veřejný zájem. Veřejný zájem v tomto případě konkretizuje tak, že ve veřejném zájmu rozhodně není, aby na území České republiky pobýval cizinec s uděleným povolením k trvalému pobytu, který byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za zvláště závažný drogový zločin. Správní orgán první instance shrnuje, že „negativní skutečnosti vyplývající z trestné činnosti účastníka výrazně převažují nad okolnostmi ve prospěch účastníka a zrušení trvalého pobytu je přiměřené okolnostem případu a je zcela na místě. Ani určité zhoršení ekonomické či sociální situace účastníka řízení a v případě jeho návratu do země původu není důvodem, který by převážil zájem společnosti na ochraně veřejného pořádku a nezakládá nepřiměřenost rozhodnutí“.
7. 5) Žalovaná souhlasí s tímto názorem a navíc v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že v žalobcově případě rodinné vazby na území nebo délka pobytu nepřeváží nad negativními důsledky jeho jednání. „Je zřejmé, že odvolatel vyhledává vietnamskou komunitu, a jeho protiprávní jednání nenasvědčuje jeho dostatečné integraci, jaká by mohla Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

odpovídat cca 14 letům pobytu na území na základě povolení k trvalému pobytu. Doba pobytu proto v projednávaném případě nemůže způsobit nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, neboť odvolatel ji nevyužil k tomu, aby se na území začlenil a způsobem svého života neporušovat platné zákony hostitelské země“. Žalobce namítá, že k takovému pro něj nepříznivému závěru nebylo vedeno žádné další dokazování správním orgánem první instance či jeho doplnění odvolacím správním orgánem, ani není zřejmé, jak obecně může protiprávní jednání svědčit o nedostatečné integraci.

8. 6) Správní orgán první instance se konkrétními dopady rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců zabýval velmi omezeně a krátce, když konstatoval několika větami žalobcovy osobní a rodinné poměry se závěrem, že na území ČR má poměrně silné rodinné a soukromé vazby, aby však ihned uvedl, že tyto „jednoznačně nepřeváží negativní okolnosti chování cizince, kdy páchal zvlášť závažnou trestnou činnost“. Takovéto hodnocení správního orgánu víceméně v obecné rovině je nedostatečné a rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné a odůvodnění je v rozporu s požadavky uvedenými v § 68 odst. 3 správního řádu. K takovému nedostatečnému hodnocení se připojila i žalovaná, která hlavně jen odkazuje na odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí.
9. Správní orgán měl při posuzování z hlediska přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednit zejména *a)* závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, *b)* délku pobytu cizince na území, *c)* jeho věk, zdravotní stav, *d)* povahu a pevnost rodinných vztahů a *e)* ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem.
10. *Ad a)* Žalobce samozřejmě nezpochybňuje a nebagatelizuje, že drogová trestná činnost je závažným deliktem. Prvoinstanční správní orgán i odvolací správní orgán se ovšem opět v odůvodnění pohybuje a hodnotí podklady stále jen v obecné rovině bez vztahu k žalobcově konkrétnímu případu a zde shromážděným podkladům. Popis a hodnocení správního orgánu první instance týkající se všeobecných úvah o drogové trestné činnosti, jejím následkům, jejímu páchání cizinci, poškozování dobrého jména ČR v zahraničí atd. s žalobcovým případem pouze obecnou souvislost a je značně nadbytečné, když je třeba vždy konkrétně hodnotit povahu a závažnost výhradně žalobcova jednání. Studium trestního rozsudku by správní orgány obou instancí zjistily, že žalobce byl legálně zaměstnán u družstva v podřadném zaměstnání v podstatě jako řidič a pomocná síla v prodejně (v tzv. growshopu), a to mimo místo svého trvalého bydliště. Toto neskrýval, pobíral po několik měsíců jen mzdu a z této činnosti, která byla později soudem prohlášena za nezákonnou, neměl kromě této mzdy žádný profit. Stal se obětí hlavního pachatele, který jej ujišťoval, že se jedná o činnost legální, a on mu ke své škodě uvěřil. Nikdy nepřišel do styku a neobchodoval s žádnou drogou. Judikatura Soudního dvora EU, na niž správní orgán první instance odkazuje, je na žalobcův případ naprosto nepřiléhavá. Vše je zřejmé z trestního rozsudku, o jaký skutek se vlastně mělo jednat a z jeho poměrně komplikované právní kvalifikace („pomoc na pokusu trestného činu“) a z žalobcovy účasti na něm. Žalobce byl odsouzen v trestním řízení pouze jednou, jedná se o naprostý exces v jeho životě, žil vždy rád.
11. *Ad b)* Žalobce na území ČR pobývá téměř 17 let od získání prvního dlouhodobého bytového oprávnění v roce 2001. V roce 2004 získal povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití s českou občankou (manželkou), která zemřela v roce 2006. Poté se znovu oženil, s další manželkou mají dvě děti. Převážnou většinu svého produktivního života tedy prožil na území ČR. Do Vietnamské socialistické republiky během této doby cestoval vždy jen na krátkodobou několikatýdenní dovolenou, a to v

dlouhých intervalech vždy po několika letech. Žalobce má za to, že uvedená nepřetržitá doba jeho pobytu po většinu produktivního života na území ČR je okolnost, kterou je nutno z hlediska přiměřenosti rozhodnutí pečlivě zvážit.

12. *Ad c)* K vyjádření správního orgánu první instance, že „*cizinec je stále v produktivním věku, ve Vietnamu prožil značnou část života, v oboru, kterým se živí v ČR, se může případně uplatnit i v zemi svého původu*“, žalobce uvádí, že v současné době mu bude 44 let, pokud by měl vykonat celý trest, pak bude ve věku téměř 50 let. Je to sice ještě produktivní věk, ovšem je pro něj téměř nepředstavitelné, že by v tomto pokročilejším věku měl začít ve VSR pracovat či podnikat a začít tam v podstatě nový život. Vzhledem k situaci na tamějším pracovním trhu s vysokou nezaměstnaností i mladých lidí a přetlakem malopodnikatelů je téměř vyloučené, aby si tam mohl obstarat prostředky k životu důstojným způsobem. Navíc ve VSR neexistuje srovnatelný systém sociálního zabezpečení z hlediska zavedeného sociálního systému v ČR. Správní orgán první instance připouští, že v případě nuceného návratu do země původu může dojít k určitému zhoršení jeho ekonomické či sociální situace, žalobce ovšem namítá, že toto zhoršení by bylo zcela zásadní a podstatné nejen pro něj, ale pro celou jeho rodinu včetně jeho dětí.
13. *Ad d)* Žalobcova manželka je zaměstnána v pracovním poměru. I když zrušením jeho pobytového oprávnění by její pobyt v ČR zřejmě nebyl bezprostředně ohrožen, přesto by zde nemohla zůstat sama, zejména z ekonomických důvodů. O jejím eventuálním pracovním uplatnění ve VSR a sociálním zabezpečení platí výše uvedené. Žalobce má vyživovací povinnosti vůči svým nezletilým dětem D.K.A., nar. ..., a D.T.H., nar. ... Pobyt jeho staršího dítěte je vázán na jeho povolení k pobytu. Jeho nucené trvalé vycestování do VSR spolu s jeho manželkou by znamenalo i nucené trvalé opuštění ČR obou jejich dětí, které se zde ovšem narodily a prožily zde celý svůj dosavadní život. Starší z dětí navštěvuje českou základní školu a český jazyk ovládá lépe než vietnamštinu a je dokonale integrované do českého prostředí, má zde své přátele a spolužáky atd. Pokud bude žalobce nucen trvale vycestovat do VSR a jeho děti či některé z nich by eventuálně zůstaly na území ČR, tak pravidelné osobní kontakty mezi nimi vzhledem ke geografické poloze obou států a časové i nákladové stránce případných cest jsou téměř vyloučeny. Tyto konsekvence správní orgány obou instancí vůbec neberou do úvahy, byť odvolací správní orgán uvádí, že „*napadené rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu odvolateli nijak nebrání být v kontaktu s manželkou a se synem, povolení k trvalému pobytu není podmínkou manželského soužití nebo výkonu rodičovských práv a povinností*“. Možnosti pobývat na území ČR na základě jiného dlouhodobého pobytového oprávnění jsou fakticky vyloučeny, v praxi si cizinec po zrušení povolení k trvalému pobytu nemůže svůj pobyt upravit jiným způsobem.
14. *Ad e)* Žalobce získával prostředky k životu nejen formou živnostenského podnikání, ale většinou jako zaměstnanec, v letech 2006 – 2010 u spol. LE TRI MARTIN, s.r.o., PANASONIC Plzeň, poté v družstvu SP 8, jehož činnost byla uznána soudem jako nezákonná (bohužel toto nebyl schopen vyhodnotit správně, uvěřil přesvědčování momentálně uprchlého předsedy tohoto družstva a hlavního pachatele, že činnost je legální) a všichni zaměstnanci tedy byli odsouzeni k citelným trestům. Jeho rodina předpokládá, že žalobce po návratu z výkonu trestu nastoupí do řádného zaměstnání a tím podstatně rodině ulehčí v tíživé ekonomické situaci. Má mnoho přátel mezi občany ČR, např. stále udržují pravidelné styky s českými rodinami, jejichž příslušníci se též podílejí na výchově jejich dětí.
15. Závěrem tedy lze shrnout, že jedině na základě pečlivého hodnocení přiměřenosti dopadů

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

hodnocení podle jednotlivých kritérií uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců lze učinit objektivní závěr, zda dopady konkrétního rozhodnutí jsou přiměřené či nikoliv. Správní orgány obou instancí se těmito skutečnostmi zabývaly pouze formálně a v obecné rovině a nekonkrétně. I tak má žalobce za to, že v jeho případě tento závěr vyznívá tak, že dopady rozhodnutí do jeho osobního a rodinného života jsou zcela nepřiměřené.

Vyjádření žalované

16. Ve vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že se ztotožnila se závěrem Ministerstva vnitra, že je dán zákonný důvod ke zrušení povolení k trvalému pobytu žalobci. Podle názoru žalované napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád v § 68 odst. 3 stanoví pro odůvodnění správního rozhodnutí. Žalovaná odmítá žalobu jako nedůvodnou a v podrobnostech odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Žalovaná navrhuje, aby soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. pro nedůvodnost zamítl.

Jednání před soudem

17. Při jednání před soudem dne 18. 9. 2019 zástupce žalobce a žalovaná setrvali na svých předchozích argumentacích obsažených v žalobě a ve vyjádření žalované k ní. Žalobce, jehož účast na jednání byla zajištěna s využitím videokonferenčního zařízení, se k věci obsáhle vyjádřil (blíže viz zvukový a zvukově obrazový záznam založený v soudním spise).

Posouzení věci krajským soudem

18. Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
19. Žaloba není důvodná.
20. Z § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců plyne, že povolení k trvalému pobytu lze zrušit pouze v případě splnění dvou kumulativních podmínek, a to, že cizinec byl pravomocně odsouzen ze spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a že zrušení povolení k trvalému pobytu bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
21. O první z podmínek zrušení povolení k trvalému pobytu není mezi účastníky řízení sporu, sporné mezi nimi je splnění druhé z těchto podmínek, tj. přiměřenost dopadu rozhodnutí do života žalobce.
22. V rozhodnutí ze dne 25. 9. 2017, č.j. OAM-514-18/ZR-2017, Ministerstvo vnitra uvedlo, že cizinec má na území ČR poměrně silné rodinné a soukromé vazby, ovšem tyto jednoznačně nepřeváží negativní okolnosti chování cizince, kdy páchal zvláště závažnou trestnou činnost. Zrušení trvalého pobytu cizinci navíc nezakazuje kontakt s rodinou či jakýmkoliv osobami, s kterými si během svého pobytu vytvořil vazby, a nebrání mu přispívat rodině finančně. Cizinec je v produktivním věku, ve Vietnamu prožil většinu života, jeho způsob obživy není natolik specifický, aby se tak případně nemohl živit mimo ČR. Cizinec navíc neuvedl žádné další závažné okolnosti, které by mohly znamenat nepřiměřenost vydaného rozhodnutí. Cizinec žije v ČR dlouhodobě, avšak za daných podmínek nelze délku pobytu považovat za skutečnost, která by mohla zapříčinit nezákonnost vydaného rozhodnutí. Během svého pobytu byl cizinec pravomocně odsouzen pro páchaní zvláště závažné trestné činnosti k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Cizinec je povinen po celou dobu svého pobytu na území dodržovat platné zákony, a pokud se tak neděje, jako v tomto případě, musí počítat i s tím, že o trvalý pobyt na území ČR může přijít. Délka pobytu cizince v ČR tak nemůže převážet nad negativními

okolnostmi trestné činnosti účastníka řízení. Drogová trestná činnost patří k nezávažnější trestné činnosti i v zemi původu cizince, takže cizinec si musel být dobře vědom následků své trestné činnosti a musel počítat s odsouzením a následným odebráním pobytu, pokud by byla jeho trestná činnost odhalena. Zcela dobrovolně riskoval ztrátu pobytového oprávnění a nepodmíněný trest a rovněž případné rozdělení rodiny, kdy přednost dal poměrně snadnému nelegálnímu zisku. Je jisté naprosto neakceptovatelné, aby cizinec, kterému bylo umožněno dlouhodobé pobývání na území hostitelského státu, páchal tak závažnou trestnou činnost jako v tomto případě, a proto nemůže být rozhodnutí nepřiměřené i přes silné rodinné vazby cizince v ČR. Negativní skutečnosti vyplývající z trestné činnosti výše jmenovaného výrazně převažují nad okolnostmi ve prospěch účastníka řízení a zrušení trvalého pobytu je přiměřené okolnostem případu a je zcela na místě. Žije-li cizinec na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům, jehož se dopustí, může mít za následek ztrátu pobytového oprávnění. Správní orgán v rámci posouzení přiměřenosti dopadu vydaného rozhodnutí rovněž poukazuje na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 11A 85/2014, v němž se uvádí, *„že bylo v moci cizince své jednání ovládnout a zdržet se ho ve svém zájmu. Cizinec se však rozhodl jinak, a proto je na něm, aby nesl následky svého jednání.“*, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Azs 312/2016, kde se uvádí, že *„Přiměřenost zásahu do života cizince je vždy nutné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. Čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být i dopady rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života cizince.“*. V dalším soud odkazuje na úplné znění rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 25. 9. 2017, č.j. OAM-514-18/ZR-2017.

23. V napadeném rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců uvedla, že považuje za splněnou i podmínku přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života odvolatele. Při posuzování přiměřenosti zásahu do života odvolatele byla vzata v úvahu i judikatura správních soudů, podle které se z podstaty principu přiměřenosti poměřuje „něco k něčemu“, v daném případě zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince. V odůvodnění napadeného rozhodnutí Ministerstvo vnitra popsalo skutkový stav a odůvodnilo, na základě jakých skutečností dospělo k závěru, že napadené rozhodnutí nebude znamenat nepřiměřený zásah do života odvolatele ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Komise souhlasí s Ministerstvem vnitra, že napadené rozhodnutí neznamena nepřiměřený zásah do života odvolatele vzhledem ke způsobu jeho života na území. Ministerstvo vnitra zjistilo, že na území žije manželka odvolatele N.T.A., nar. ..., a nezletilé děti D.K.A., nar. ... a D.T.H., nar. ..., všichni státní občané Vietnamské socialistické republiky, kteří na území pobývají na základě povolení k trvalému pobytu. Odvolatel se před nástupem výkonu trestu podílel na péči o děti a domácnost. Dopustil se však závažné trestné činnosti související s drogovou kriminalitou. Komise souhlasí se závěry Ministerstva vnitra, že v případě odvolatele jeho rodinné vazby na území nebo délka pobytu nepřeváží nad negativními důsledky jeho jednání, kdy spolu s dalšími 6 občany Vietnamské socialistické republiky a 2 českými státními občany páchali trestnou činnost související s drogovou kriminalitou. V řízení nebylo prokázáno, že by rodina odvolatele byla na něm finančně závislá, i pokud by tomu tak bylo, nelze tuto skutečnost hodnotit jako způsobující nepřiměřenost zásahu rozhodnutí do života odvolatele, neboť odvolatel si finanční prostředky opatroval trestnou činností. Je zřejmé, že odvolatel vyhledává vietnamskou komunitu, a jeho protiprávní jednání nenasvědčuje jeho dostatečné integraci, jaká by mohla odpovídat cca 14 letům pobytu na území na základě povolení k trvalému pobytu.

Doba pobytu proto v projednávaném případě nemůže způsobit nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, neboť odvolatel ji nevyužil k tomu, aby se na území začlenil a způsobem svého života neporušoval platné zákony hostitelské země. Nelze tedy souhlasit s odvolatelem, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené. V podrobnostech Komise odkazuje na odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí, které považuje za dostatečně přezkoumatelné.

24. Rozsudkem ze dne 25. 1. 2016, sp. zn. 34T 1/2014, Krajský soud v Plzni uznal obžalované vinnými mimo jiné tím, že 1) obžalovaní C.S.-L., Ing. D.T.N. , D.S.H., H.S. a Ch.V.Ch.: v rámci činnosti obchodní firmy SP8 družstvo, jehož byl obžalovaný C.S.L. předsedou a obžalovaní D.S.H., H.S. a Ch.V.Ch. zaměstnanci, obžalovaní C.S.L. , Ing. D.T.N. a D.S.H. v době nejméně od počátku února 2012 do 21. 1. 2013 v Praze, Plzni a na dalších místech nakupovali, skladovali a se ziskem prodávali jednak agrotechnické prostředky potřebné pro pěstování rostlin tzv. indoor způsobem, jednak řezací přístroje s označením Lazy Boy a OK Trimmer, takto obžalovanými opatřené, skladované a prodávané předměty a komponenty byly určeny jednak pro zřízení a provoz indoor pěstíren určených pro nelegální pěstování rostlin konopí, jednak pro zpracování vypěstovaných a vysušených rostlin konopí, to vše s cílem získat marihuanu s vysokým podílem účinné látky delta – 9 – tetrahydrokanabinolu (THC), přičemž obžalovaní svou činnost vzájemně koordinovali tak, že obžalovaní C.S.L. a Ing. D.T.N. zejména u zahraničních firem objednávali a zajišťovali dopravu výše uvedených agrotechnických prostředků a přístrojů do České republiky a obžalovaní D.S.H. , H.S. a Ch.V.Ch. pak zejména na základě pokynů obžalovaného C.S.L. tyto prostředky a přístroje uskladovali v objektech na adresách v Plzni a v Praze, které mělo SP8 družstvo pronajaty, a návazně je vydávali a případně i dopravovali odběratelům, všichni obžalovaní si byli vědomi, k jakému účelu jsou výše uvedené agrotechnické prostředky a přístroje určeny, jen v době od 9. 2. 2012 do 20. 11. 2012 bylo so skladových prostor SP8 družstvo ze zahraničí dopraveno kamionovou přepravou nejméně 36 zásilek obsahujících výše specifikované agrotechnické předměty a komponenty a ke dni 21. 1. 2013 bylo ve skladových prostorách SP8 družstva uskladněno v rozsudku uvedené množství agrotechnických předmětů a komponent, 2) obžalovaní C.S.L. a D.S.H.: obžalovaný D.S.H. ve dnech 11. 2. 2012 a 13. 2. 2012 podle pokynů obžalovaného C.S.L. a po konzultacích s ním ve dvou případech dopravil dodávkovým vozidlem ze skladových prostor SP8 družstva v Plzni nezjištěné množství pěstebních substrátů do rodinného domu v obci Nepomuk-Dvorec, v němž byla v dané době provozována nelegální indoor pěstírna konopí, přičemž oba obžalovaní si byli vědomi, že jimi poskytnuté pěstební substráty budou dalšími osobami využity k nelegálnímu pěstování rostlin konopí s cílem získat z nich marihuanu, 3) obžalovaní C.S.L. a D.S.H.: obžalovaný D.S.H. ve dnech 23. 2. 2012 a 1. 3. 2012 podle pokynů obžalovaného C.S.L. a po konzultacích s ním naložil ve dvou případech ve skladových prostorách SP8 družstva v Plzni nezjištěné agrotechnické prostředky do dodávkového vozidla a vozidlo následně předal dalším osobám, které v něm naložené agrotechnické prostředky dopravily do rodinného domu v obci Kosov u Boru, v němž byla v dané době provozována nelegální indoor pěstírna konopí, přičemž oba obžalovaní si byli vědomi, že jimi poskytnuté agrotechnické prostředky budou využity dalšími osobami k nelegálnímu pěstování rostlin konopí s cílem získat z nich marihuanu, 4) obžalovaní C.S.L. a D.S.H.: obžalovaný D.S.H. podle pokynů obžalovaného C.S.L. a po konzultacích s ním dne 10. 5. 2012 dopravil dodávkovým vozidlem ze skladových prostor SP8 družstva v Praze nejméně čtyři velké cívky elektrického kabelu a nezjištěné množství pytlů s pěstebním substrátem do haly v areálu společnosti KOVO JUHÁSZ, s.r.o., v obci Stod, kde v dané době byla zřizována

rozsáhlá nelegální indoor pěstírna konopí s cílem získat zpracováním vypěstovaných rostlin konopí marihuanu, přičemž popsáním způsobem dopravené komponenty byly určeny a užity právě k budování a provozu této pěstírny, čehož si oba obžalovaní byli vědomi, a 5) obžalovaní C.S.L., D.S.H., H.S. a Ch.V.Ch.: na základě pokynů obžalovaného C.S.L. obžalovaní D.S.H. a Ch.V.Ch. dne 17. 10. 2012 ve skladových prostorách SP8 družstva v Praze naložili do dodávkového vozidla části vzduchotechniky, elektrotechnické součástky, pěstební substráty a další nezjištěné komponenty, které poté obžalovaný D.S.H. dopravil uvedeným vozidlem do Plzně, kde vozidlo předal dalším nezjištěným osobám, které s vozidlem odjely do objektu zemědělské usedlosti v obci Trnová a dopravené komponenty zde vyložily, přičemž veškeré shora specifikované předměty byly určeny a využity k vybudování rozsáhlé nelegální indoor pěstírny konopí s cílem získat zpracováním vypěstovaných rostlin konopí marihuanu, čehož si všichni obžalovaní byli vědomi, tedy 1) obžalovaní C.S.L., Ing. D.T.N., D.S.H., H.S. a Ch.V.Ch. přechovávali a jinému opatřili předměty určené k nedovolené výrobě omamné a psychotropní látky a takový čin spáchali jednak jako členové organizované skupiny, jednak ve značném rozsahu, 2) a 3) obžalovaní C.S.L. a D.S.H. opatřením prostředků usnadnili jinému spáchání trestného činu spočívajícího v neoprávněné výrobě omamné a psychotropní látky, 4) obžalovaní C.S.L. a D.S.H. opatřením prostředků usnadnili jinému spáchání jednání, které bezprostředně směřovalo k dokonání zvlášť závažného zločinu spočívajícího v neoprávněné výrobě omamné a psychotropní látky a spáchání takového činu ve velkém rozsahu, jehož se pachatel dopustil v úmyslu uvedený zvlášť závažný zločin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo, a 5) obžalovaní C.S.L., D.S.H., H.S. a Ch.V.Ch. opatřením prostředků usnadnili jinému spáchání jednání, které bezprostředně směřovalo k dokonání zvlášť závažného zločinu spočívajícího v neoprávněné výrobě omamné a psychotropní látky a spáchání takového činu ve velkém rozsahu, jehož se pachatel dopustil v úmyslu uvedený zvlášť závažný zločin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo, čímž spáchali 1) obžalovaní C.S.L., Ing. D.T.N., D.S.H., H.S. a Ch.V.Ch. zvlášť závažný zločin výroby a držení předmětu k nedovolené výrobě omamné a psychotropní látky a jedu podle § 286 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) trestního zákoníku, 2) a 3) obžalovaní C.S.L. a D.S.H. účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku na přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku, 4) obžalovaní C.S.L. a D.S.H. účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku na pokusu zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 21 odst. 1, § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku a 5) obžalovaní C.S.L., D.S.H., H.S. a Ch. V. Ch. účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku na pokusu zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 21 odst. 1, § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, a obžalovaný D.S.H. byl odsouzen podle § 283 odst. 3 ve spojení s § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 8 let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou.

25. Na str. 168 – 169 odůvodnění tohoto rozsudku krajský soud uvedl, že závažnost činů spáchaných všemi obžalovanými byla dána a zvyšována významem dotčených chráněných zájmů, zaviněním ve formě přímého úmyslu a u obžalovaných C.S.L. a D.S.H. také rozsahem a způsobem pomoci poskytované osobám páchajícím trestné činy podle § 283 trestního zákoníku (každý z uvedených obžalovaných si takto počínal ve vztahu ke čtyřem nelegálním indoor pěstírnám konopí, jimi konkrétně poskytnutá pomoc měla pro pachatele uvedených trestných činů značný význam). Všem obžalovaným přitěžovalo, že

trestněprávně relevantních jednání se dopouštěli po předchozím uvážení [§ 42 písm. a) trestního zákoníku], ze ziskuchtivé pohnutky [§ 42 písm. b) trestního zákoníku] a po delší dobu [§ 42 písm. m) trestního zákoníku]. Další přítěžující okolností u obžalovaných ve smyslu § 42 písm. n) trestního zákoníku bylo, že svým jednáním naplnili znaky více trestných činů. Naproti tomu všem obžalovaným ve smyslu § 41 písm. o) trestního zákoníku polehčuje, že před spácháním stíhaných činů vedli řádný život. Ve prospěch všech obžalovaných je třeba zohlednit i delší dobu, která od spáchání trestných činů uplynula (jde o tři až čtyři roky), přičemž obžalovaní svým přístupem k trestnímu řízení jeho délku nijak neprodlužovali. Konečně je třeba zohlednit, že ačkoliv u skutků pod body 2) až 5) výroku rozsudku byla pomoc poskytnutá obžalovanými osobám provozujícím předmětné pěstírny a pěstujícím v nich rostliny konopí leckdy poměrně významná (a v případech uvedených v bodech 4) a 5) výroku rozsudku navíc směřovala ke zvlášť závažným zločinům), stále se jednalo jen o pomoc k trestnému činu, tedy o typově nejmeně významnou formu účastenství ve smyslu § 24 odst. 1 trestního zákoníku.

26. Usnesením ze dne 20. 12. 2016, sp. zn. 12 To 96/2016, Vrchní soud v Praze odvolání všech obžalovaných jako nedůvodná zamítl.
27. Mezi účastníky řízení je spor o to, zda důsledky zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce na území ČR jsou přiměřené s ohledem na dopad do jeho soukromého a rodinného života, jak požaduje shora citované ustanovení zákona o pobytu cizinců.
28. Zdejší soud tu vychází zejména z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č.j. 2 Azs 147/2016-30.
29. V dané věci je tedy potřeba identifikovat intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života žalobce v důsledku napadeného rozhodnutí a intenzitu porušení zákona, které vedlo k jeho vydání. K tomu lze odkázat na rozsudek ze dne 6. 8. 2013, č.j. 8 As 68/2012-39, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že „ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince“.
30. Existence rodinného života žalobce nebyla správními orgány nijak zpochybněna. Při posouzení věci správní orgány vycházely z toho, že žalobce má na území ČR manželku a dvě nezletilé děti. Všichni jsou státní příslušníci Vietnamské socialistické republiky, držitelé povolení k trvalému pobytu na území České republiky, přičemž jsou k pobytu hlášeni na totožné adrese jako žalobce. O okolnostech rodinného života žalobce správní orgány uvažily nezaujatě, když vzaly v úvahu všechny relevantní okolnosti daného případu a přihlížely ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Správní orgány pouto mezi žalobcem a jeho rodinou považovaly za skutečné a toto nezpochybňovaly. Vyhodnotily přitom, že do rodinného života žalobce a jeho nejbližších bude negativně zasazeno, avšak v daném případě neshledaly tento zásah nepřiměřeným.
31. Za případný zásah do žalobcova práva na soukromý a rodinný život lze podle názoru soudu považovat skutečnost, že ten již nebude moci pokračovat na území ČR v soužití s manželkou a dvěma dětmi. S ohledem na délku pobytu žalobce a jeho rodiny na území ČR je též možné očekávat i narušení dalších sociálních vazeb. Jak v úvahu přicházející varianta praktického odloučení žalobce od jeho rodiny, tak možná varianta přesídlení žalobcovy rodiny do Vietnamské socialistické republiky proto představují intenzivní zásah do rodinného života žalobce.
32. Na druhou stranu tímto nejsou žalobce a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Nutno doplnit, že ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro aktivaci extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98). Z tvrzení žalobce pak v nyní řešené věci nelze nemožnost realizace rodinného života jeho a členů jeho rodiny v zemi původu dovodit. Naopak, přestěhování žalobce a s ním případně jeho manželky a dětí do Vietnamu a jejich společnému životu tam nic nebrání. Na tom nemůže nic změnit ani eventuální snížení jejich životní úrovně.

33. Zbývá tedy posoudit, zda jsou výše uvedené možné následky napadeného rozhodnutí, nepochybně pro žalobce osobně i pro jeho manželku a děti velmi závažné a měnící zcela zásadně dosavadní způsob jejich života, adekvátní důvodu, který vedl správní orgány právě k rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce.
34. Tímto důvodem byla skutečnost, že žalobce spáchal 1) zvláště závažný zločin výroby a držení předmětu k nedovolené výrobě omamné a psychotropní látky a jedu podle § 286 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) trestního zákoníku, 2) a 3) účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku na přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku a 4) a 5) účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku na pokusu zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 21 odst. 1, § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, za což byl pravomocně odsouzen k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 8 let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou (viz rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 1. 2016, sp. zn. 34T 1/2014, a usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 12. 2016, sp. zn. 12 To 96/2016). Žalobce se tedy spolu s dalšími osobami dopustil jednání, jímž naplnil kvalifikovanou skutkovou podstatu (ve druhém, resp. třetím odstavci) trestného činu a účastenství ve formě pomoci na trestném činu a na pokusu trestného činu, jehož objektem je zájem na ochraně společnosti a lidí proti možnému ohrožení, které vyplývá z nekontrolovaného nakládání s jedy, omamnými a psychotropními látkami, přípravky obsahujícími omamnou nebo psychotropní látku a prekursorů. Již obecnou a typovou společenskou nebezpečnost (škodlivost) takovýchto kvalifikovaných trestných činů je nutno hodnotit jako vysokou, a to zejména ve vztahu k významu společenského zájmu chráněného uvedenými ustanoveními. Byť jsou zde i polehčující okolnosti, to vše žalobce páchal po předchozím uvážení (§ 42 písm. a) trestního zákoníku], ze ziskuchtivé pohnutky (§ 42 písm. b) trestního zákoníku] a po delší dobu (§ 42 písm. m) trestního zákoníku], přičemž svým jednáním naplnil znaky více trestných činů, resp. zvláště závažného zločinu a účastenství ve formě pomoci na přečinu a na pokusu zvláště závažného zločinu. Výše trestu uloženého žalobci (8 let odnětí svobody) a jeho zařazení do věznice s ostrahou tak svědčí i o konkrétní společenské nebezpečnosti (škodlivosti) jednání žalobce s přihlédnutím ke všem okolnostem daného případu, které

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

trestní soudy při svém rozhodování zohlednily.

35. Soud má tedy za to, že se žalobce dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze ani výše popsany zásah do jeho soukromého a rodinného života, resp. i rodinného života jeho manželky a dětí, považovat za nepřiměřený. Žalobce si měl a mohl být při páchání natolik závažného úmyslného jednání vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i v rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo žalobce na jeho území pobývat. Žalobce tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.
36. Správní orgány v daném případě, jak patrně, dostatečně zvážily rodinný stav žalobce a skutečnost, že má manželku a dvě nezletilé děti, nacházející se na území České republiky, a dospěly ke správnému závěru, že nastalou situaci si žalobce svým jednáním zavinil sám. Správní orgány posoudily všechny okolnosti a vzaly v úvahu charakter a mimořádnou společenskou nebezpečnost (škodlivost) žalobcovy trestné činnosti, vztah pachatele ke spáchaným skutkům a přitěžující i polehčující okolnosti zohledněné ve výši uloženého nepodmíněného trestu. Soud se s hodnocením přiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života provedeným správními orgány ztotožňuje.
37. K věci soud dodává, že žalovaná se skutečně nevypořádala s námitkou uvedenou v odvolání, že žalobce neměl možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Ze správního spisu je ovšem patrné, že žalobce dne 1. 8. 2017 ve Věznici Horní Slavkov převzal přípis ze dne 27. 7. 2017, č.j. OAM-514-17/ZR-2017, jímž jej Ministerstvo vnitra vyrozumívá, že ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu má právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí s tím, aby ve stanovené lhůtě sdělil, zda má zájem o seznámení s podklady řízení či nikoliv a zda je schopen komunikovat v českém jazyce. Že žalobce tuto možnost nevyužil, nelze vyčítat správním orgánům. Za této situace nevypořádání odvolací námitky nemožnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim představuje toliko vadu řízení, která nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Rozhodnutí soudu

38. Jelikož žaloba není důvodná, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

39. Žalovaná, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.
40. Podle čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod *kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka*. Vzniká tu otázka, zda lze neúspěšnému žalobci uložit povinnost nahradit státu náklady spojené s přibráním tlumočníka.
41. Ve správním soudnictví jsou práva účastníků řízení upravena v § 36 s. ř. s. Podle § 36 odst.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

2 s. ř. s. náklady spojené s přibráním tlumočníka platí stát. Náhrada nákladů řízení je upravena v § 60 s. ř. s. Podle § 60 odst. 4 s. ř. s. má stát proti neúspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení, které platil, není-li tento účastník osvobozen od soudních poplatků.

42. Ve vztahu k těmto ustanovení zaujímá odborná literatura rozdílné názory: „Soudní řád správní požaduje, aby bylo tlumočení zajištěno účastníkům řízení bezplatně. V § 36 odst. 2 proto stanoví, že náklady spojené s přibráním tlumočníka platí stát. Toto ustanovení je však třeba posuzovat ve vazbě na § 60 odst. 4, který dává státu právo na náhradu nákladů řízení proti neúspěšnému účastníkovi. ... Ze skutečnosti, že podle § 18 odst. 1 OSŘ, jenž je podle § 64 SŘS přiměřeně použitelný i v řízení před správními soudy, mají účastníci v občanském soudním řízení rovné postavení, mají právo jednat před soudem ve své mateřštině a soud je jim povinen zajistit stejné možnosti k uplatnění jejich práv, neplatí, že by neúspěšný účastník nebyl povinen státu náklady tlumočného nahradit. Takový závazek nedovozuje z čl. 37 odst. 4 LPS a čl. 6 odst. 1 EÚLP ani doktrína (viz Wagnerová, s. 780 a 781). Soud je pouze povinen tlumočníka zajistit, aniž by mohl účastníkovi uložit povinnost složit zálohu na očekávané tlumočné, a je také povinen tlumočné uhradit. V závěru řízení však náklady na zajištění práva účastníka na jednání ve své mateřštině vstupují do nákladů státu, jež účastníci uhradí podle míry svého neúspěchu, nejsou-li ovšem osvobozeni od soudních poplatků.“ [Luboš Jemelka a kol.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vyd. Praha, C. H. Beck 2013, str. 253 a 451], kdežto „Aby byla zachována rovnost účastníků řízení a nedošlo ke znevýhodnění ekonomicky slabšího subjektu, zákon výslovně určuje, že náklady tlumočníka platí stát. Právo na tlumočníka je natolik významným právem, že majetkové poměry osoby, která tohoto práva využívá, nehrájí žádnou roli. Povinnost státu platit náklady tlumočníka je v soudním řádu správním upravena duplicitně, a to samostatně v § 36 odst. 2 a společně s náklady na svědecké a znalečné v § 59 odst. 2 SŘS. Lze se proto domnívat, že komentované ustanovení mělo vyjadřovat, že náklady tlumočníka nemohou být státu nabrázeny, jinými slovy, že stát tyto náklady nese, nikoliv jen platí. ... Mezi náklady placenými státem má svébytné postavení tlumočné. Především nemůže být považováno za náklad spojený s dokazováním, neboť bezprostředně nesouvisí se zjišťováním skutkového stavu. Tlumočné představuje finanční dopad práva každé osoby na jednání v mateřském jazyce nebo v jazyce, kterému rozumí (čl. 37 odst. 4 Listiny). Vzhledem k tomu, že se jedná o elementární lidské právo, vycházejí soudy z toho, že stát náklady tlumočníků nejen platí, ale též nese; tedy mu nemohou být nabrázeny podle § 60 odst. 4 SŘS.“ [Lukáš Potěšil a kol.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vyd. Praha, Leges 2014, str. 263 a 509].
43. V občanském soudním řízení je právo jednat v mateřštině upraveno v § 18 o. s. ř. Podle § 18 odst. 2 věty první o. s. ř. účastníku, jehož mateřštinou je jiný než český jazyk, soud ustanoví tlumočníka, jakmile taková potřeba vyjde v řízení najevo. Náhrada nákladů řízení státu je upravena v § 148 o. s. ř. Podle § 148 odst. 1 o. s. ř. stát má podle výsledků řízení proti účastníkům právo na náhradu nákladů řízení, které platil, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků.
44. Tato ustanovení jsou odbornou literaturou interpretována shodně: „Náklady spojené s tím, že účastník jedná před soudem ve své mateřštině ..., platí stát (srov. § 141 odst. 2). Účastníkům nelze (ani postupem podle § 148 odst. 1) uložit, aby nahradili státu tyto náklady (náklady vzniklé v souvislosti s přibráním tlumočníka).“ [Ljubomír Drápal a kol.: Občanský soudní řád I. Komentář. Praha, C. H. Beck 2009, str. 99] a „V případě, že stát vynaloží náklady na odměnu a výdaje tlumočníka ustanoveného k zajištění práva účastníka na jednání v mateřštině, nelze účastníkům uložit jejich náhradu.“ [Ludvík David a kol.: Občanský soudní řád. Komentář. I. díl. Praha, Wolters Kluwer 2009, str. 72]. Civilistická doktrína se přitom

dovolává rozhodnutí Nejvyššího soudu České socialistické republiky ze dne 28. 4. 1984, sp. zn. 1 Cz 15/84, publikovaného jako Rc 21/1986 („*Náhradu nákladů spojených s přibráním tlumočnicka k tomu, aby účastník mohl v občanském soudním řízení jednat ve své mateřštině, nelze účastníku řízení uložit.*“).

45. Zdejší soud neshledává racionální důvod, proč by předmětná otázka měla být řešena jinak ve správním soudnictví než v civilním soudnictví. S přihlédnutím k majoritnímu názoru a za použití zásady *in dubio mitius* proto dospěl k závěru, že neúspěšnému žalobci nelze ukládat povinnost nahradit státu náklady spojené s přibráním tlumočnicka ani tehdy, není-li osvobozen od soudních poplatků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 18. září 2019

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu